

Arrest

nr. 160 033 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gelet op het arrest nr. 159 259 van 23 december 2015 waarin de debatten werden heropend op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2010 sloot verzoeker een wettelijke samenwoning af met mevrouw D.P.D.T.B.

Op 21 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 1 oktober 2010 werd een B-kaart afgeleverd geldig tot 21 september 2015.

Op 15 juli 2014 gaf de gemachtigde de instructie aan de gemeente Merchtem om de B-kaart in te trekken aan de hand van een attest van afneming (bijlage 37), dat werd ter kennis gebracht op 26 november 2014.

Op 26 december 2014 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen dit attest van afneming van 15 juli 2014.

Op 8 januari 2015 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot intrekking van de B-kaart aan de hand van een attest van afneming.

Op 12 januari 2015 trok de gemachtigde de beslissing van 15 juli 2014 in.

Bij arrest nr. 140 226 van 5 maart 2015 verwierp de Raad voormeld beroep, daar de bestreden beslissing van 15 juli 2014 was ingetrokken en het beroep zonder voorwerp was geworden.

Op 2 maart 2015 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 25 augustus 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen werd er een document overgemaakt van de FOD Sociale Zekerheid dd 05.05.2015. Uit dit document blijkt dat de referentiepersoon gedurende de maanden maart en april 2015 recht had op een inkomensvervangende uitkering van 1.090,37 eur.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Op basis van de voorgelegde loonfiches kan niet worden vastgesteld dat zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Meer zelfs, de referentiepersoon beschikt zelfs niet over een inkomen dat ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Ongeacht de behoefteanalyse die inzake overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid zou worden gemaakt, hebben betrokkenen recht op sociale bijstand van het ocmw. Of betrokkenen voldoende in hun bestaansmiddelen kunnen voorzien met een bedrag dat minder is dan het leefloon, is daarbij geen overweging dat het ocmw kan maken om eventuele toekenning van een toeslag te weigeren. Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bedrag dat onder het leefloon voor een persoon met gezinslast ligt, onmogelijk als voldoende kan beschouwen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat geen nota werd neergelegd.

2.2. De Raad stelt eveneens vast dat verweerder niet ter terechtzitting van 13 januari 2016 verschenen is. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

De Raad wijst erop dat het vermoeden van instemming met het beroep zoals bedoeld in artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet op zich de Raad er niet toe verplicht de vordering toe te wijzen. De Raad acht zich met name daar niet toe verplicht wanneer de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124).

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moeten verzoekers het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Zoals gesteld in het tussenarrest nr. 159 259 van 23 december 2015 stelt zich de vraag naar het belang van verzoeker bij onderhavig beroep nu verzoeker aanvoert in het verzoekschrift dat hij reeds op 21 april 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende, die aanleiding gaf tot de afgifte van een B-kaart. Deze kaart werd ingetrokken door de gemachtigde bij beslissing van 15 juli 2014. Doch deze intrekkingbeslissing werd wederom ingetrokken bij beslissing van 12 januari 2015. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde nog een nieuwe beslissing tot intrekking van de B-kaart heeft genomen aan de hand van een attest van afnemering (bijlage 37) van 8 januari 2015. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de termijn van zes maanden is verstreken waarbinnen de gemachtigde gehouden was een beslissing te nemen aangaande zijn eerste aanvraag conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing van 8 januari 2015 stelt de gemachtigde uitdrukkelijk *“de afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v.St. 05 januari 2012, nr. 27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een B-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf.”* Een intrekking impliceert de uitdrukkelijke of impliciete rechtshandeling waarbij de administratieve overheid haar eigen administratieve rechtshandeling *ab initio* teniet doet, waardoor ze wordt geacht nooit te hebben bestaan. Er moet dus van worden uitgegaan dat er nooit een B-kaart werd verstrekt. Uit de beslissing van 8 januari 2015 blijkt dus dat enkel het *instrumentum* werd ingetrokken. Hieruit blijkt echter niet dat binnen de destijds vigerende termijn (artikel 52, § 4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, *anno* 2010) een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht werd genomen. Evenmin blijkt een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht terug te vinden in het administratief dossier. De Raad kan in het administratief dossier geen andere beslissing in het licht van de aanvraag van 21 april 2010 vinden.

In het tussenarrest heeft de Raad de debatten geopend om de partijen de mogelijkheid te bieden te onderzoeken of er volgend op de oorspronkelijke aanvraag van 21 april 2010 nog een andere beslissing werd genomen. Verweerder verscheen niet ter zitting, dus hierbij werd niet aangetoond dat een

beslissing werd genomen volgens op de aanvraag van 21 april 2010 die verdergaat dan enkel een intrekking van het *instrumentum*.

Het gegeven dat geen beslissing blijkt genomen te zijn, leidt tot de vaststelling dat verzoeker beschikt over een verblijfsrecht nu de termijn voor het nemen van de beslissing conform artikel 52, § 4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen *anno* 2010 is verstreken en evenmin een beslissing tot beëindiging van dit verblijfsrecht blijkt. Verzoeker ontbeert aldus het vereiste belang tegen de huidige bestreden beslissing. Dit is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

Verweerder was afwezig. Verzoeker geeft aan dat indien de Raad expliciet erkent dat verzoeker een verblijfsrecht heeft en dat bijgevolg evenmin het bevel kan blijven bestaan, hij wat betreft het belang, zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

Zoals *supra* gesteld, heeft de Raad het rechtsfeit vastgesteld dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt. Dit heeft eveneens als gevolg dat verzoeker niet tegelijk het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of dit bevel moet worden beschouwd als zijnde ingetrokken, opgeheven of verdwenen, kan het in elk geval geen rechtsgevolgen ressorteren en kan verzoeker geen nadeel van dit bevel meer ondervinden (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182). Bijgevolg heeft hij geen actueel belang meer bij zijn huidig beroep.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES